

Overdenking over Johannes 20: 11-18

*Verdriet en vreugde met Pasen -
Maria van Magdala ontmoet de levende Heer!*

1^e lied: Lied 275 (ELB; vers 2a+4b samengevoegd en bewerkt)

- 1 'k Heb geloofd en daarom zing ik, / daarom zing ik van genâ,
van ontferming en verlossing / door het bloed van Golgotha.
Daarom zing ik U, die stervend / alles, alles hebt volbracht,
Lam Gods, dat de zonde wegneemt, / Lam van God, voor ons geslacht!
- 2a 'k Heb geloofd in U, Heer Jezus, / die de dood verslagen heeft,
en die nu vanuit de hemel / hoop en eeuwig leven geeft.
- 4b Zoon van God en Zoon van mensen, / o, kom spoedig in uw kracht,
op de hemelwolken weder! / Kom, Heer Jezus, kom! Ik wacht.

Bijbel: Johannes 20: 1-18 (NBV21) *De Paasmorgen - Jezus ontmoet Maria van Magdala*

¹ Vroeg op de eerste dag van de week, toen het nog donker was, kwam Maria van Magdala bij het graf. Ze zag dat de steen voor het graf was weggehaald.

² Ze liep snel weg naar Simon Petrus en de andere leerling van wie Jezus veel hield [Johannes] en zei: 'Ze hebben de Heer uit het graf weggehaald en we weten niet waar ze Hem nu neergelegd hebben.'

³⁻⁵ Petrus en Johannes gingen op weg naar het graf. Johannes liep sneller dan Petrus en kwam als eerste aan. Hij zag de doeken liggen, maar ging niet naar binnen.

⁶⁻⁷ Even later kwam Simon Petrus en hij ging het graf wél in. Ook hij zag de doeken. De doek die Jezus' gezicht bedekt had, lag apart opgerold op een andere plek.

⁸⁻⁹ Toen ging ook Johannes het graf in. Hij zag het en geloofde. Want ze hadden uit de Schrift nog niet begrepen dat Hij uit de dood moest opstaan. ¹⁰ De leerlingen gingen terug naar huis.

¹¹ **Maria stond bij het graf en huilde.** Huilend boog ze zich naar het graf. ¹² Daar zag

ze twee engelen in witte kleren zitten, één bij het hoofdeind en één bij het voeteneind van de plek waar Jezus' lichaam had gelegen. ¹³ **'Waarom huil je?'** vroegen ze haar. Ze zei: 'Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze Hem hebben neergelegd.' ¹⁴ Na deze woorden keek ze om en zag ze Jezus staan, maar ze wist niet dat het Jezus was.

¹⁵ **'Waarom huil je?'** vroeg Jezus, 'Wie zoek je?' Maria dacht dat het de tuinman was en zei: 'Als u Hem hebt weggehaald, vertel me dan waar u Hem hebt neergelegd, dan kan ik Hem meenemen.' ¹⁶ Jezus zei tegen haar: **'Maria!'**

Ze draaide zich om en zei: ‘*Rabboeni!*’ (Hebreeuws voor ‘meester’.)¹⁷ ‘Houd Me niet vast,’ zei Jezus. ‘Ik ben nog niet opgestegen naar de Vader. Ga naar mijn broeders en zeg tegen hen dat Ik opstijg naar mijn Vader, die ook jullie Vader is, naar mijn God, die ook jullie God is.’¹⁸ Maria van Magdala ging naar de leerlingen en zei tegen hen: ‘Ik heb de Heer gezien!’ En ze vertelde alles wat Hij tegen haar gezegd had.

Overdenking

Een van mijn geliefde Paasliederen is: ‘*Daar juicht een toon, daar klinkt een stem: De Zoon van God is opgestaan!*’ (ELB 122). Vers 3 zingt zelfs triomfantelijk:

‘Nu jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan; wie in geloof op Jezus ziet, die vreest voor dood en helle niet.’

Toch kan ons op deze Paasmorgen ook een ánder gevoel bekruipt. Hoezo ‘jaagt de dood ons geen angst meer aan’? Vraag het aan mensen die lijden onder oorlogen en geweld. Spreek maar ouderen die bang zijn voor de dood, of de weg ernaartoe.

Het mag dan Pasen zijn, waarin we de **vreugde** van Jezus' opstanding vieren. Maar hoe vier je Pasen **als feest en verdriet elkaar raken**? Ik hoorde van drie mensen tussen de 50 en 70, die onlangs plotseling zijn gestorven en geliefden in rouw achterlieten. Ook al is het Pasen, dat verdriet is als een donkere deken om hen heen. Voor veel mensen hier kan het soms ook zo voelen: het 'donker' van gemis, van een lichaam dat niet meer wil, of van de vraag: "Hoe moet 't nu verder?"

Dat voelde ook **Maria van Magdala**. Vroeg op de eerste dag van de week gaat ze naar Jezus' graf. Het is niet alleen donker om haar heen, maar ook in haar hart. Ze is intens verdrietig om de dood van haar Meester, van wie ze zoveel hield. Jezus had haar bevrijd van zeven demonen (**Lucas 8:2**), waardoor ze lange tijd uitgestoten was geweest. Jezus had haar een nieuw leven gegeven, en nu is haar Redder dood!

Maria verwacht een steen voor het graf. Maar dan ziet ze dat die weggerold is en het graf open! In paniek rent ze naar Petrus en Johannes: “*Ze hebben het lichaam van de Heer gestolen!*” De twee leerlingen van Jezus bedenken zich niet en rennen naar het graf. Johannes is er als eerste, kijkt, ziet de doeken liggen, maar geen Jezus. Even later komt Petrus aan en gaat wél het rotsgraf in. Hij ziet de doeken liggen, waarin Jezus na zijn kruisdood gewikkeld was, en apart ook de hoofddoek, netjes opgerold. Een grafrover zou daar geen tijd voor hebben om doeken op te rollen.

Het doet denken aan Lazarus, die Jezus eerder uit zijn graf had geroepen. (**Johannes 11:43-44**) Lazarus kwam naar buiten, mét zijn grafdoeken nog om. Bij Jezus was dat anders; Hij was die ochtend “door eigen kracht” (ELB 122:2) zelf levend naar buiten gekomen, zònder doeken. De leerlingen zien die doeken liggen, maar begrijpen 't nog niet. Het geloof breekt niet in één klap door. Het begint als het eerste ochtendgloren bij Johannes: “*Hij zag en begon te geloven.*” (**20:8**) Maar dan gaan ze terug naar huis. (**20:10**) Van de vreugde van Pasen zie je bij hen nog niet zoveel.

Zo kunnen wij ons ook afvragen: is het niet gewoon 'mooi praten' over opstanding? Als je om je heen kijkt, is de dood een eindstation. Ons verstand zegt: "Dood is dood." Hoe kun je dan 't onmogelijke geloven: dat iemand daaruit opstaat? Ons hart huilt.

Net als **Maria**, die huilend het graf inkijkt. Zij ziet wat Johannes en Petrus *niet* zagen: **twee engelen** op de plek waar Jezus lag. Ze stellen haar bijna een ongevoelige vraag: "**Waarom huil je?**" Maria stamelt verdrietig: "*Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze Hem hebben neergelegd.*" Dan kijkt ze om en ziet daar buiten iemand staan, maar weet niet dat het **Jezus** is. Ook Hij stelt haar diezelfde vraag: "**Waarom huil je?**" (20:13,15)

Die herhaalde vraag trof me. Jezus, die eens zelf hilde om de dood van Lazarus, vraagt, spreekt zijn eerste woord als de Opgestane: "**Waarom huil je? Wie zoek je?**" Maria is te zeer omfloerst van verdriet. Liefde en ook verdriet maken je soms blind. Ze denkt dat Hij de tuinman is en vraagt of Hij soms weet van de verdwenen dode.

Wat een bijzonder ontmoeting! **Terwijl zij een dode zocht in het graf, wordt ze zelf buiten het graf gevonden door de Lévende!** Hij roept haar tot geloof, enkel door het

noemen van haar naam: "**Maria!**"
Opnieuw een bevrijdend woord!
Hij, die haar demonen verdreef, verdrijft nu haar verdriet. In de klank van haar naam breekt de zon door in haar hart. Het donker verdwijnt omdat ze *gekend* is. Daarom is haar antwoord heel persoonlijk: "**Rabboeni**", wat 'Mijn meester' betekent.

Ik haal er voor vandaag een belangrijke boodschap uit: **U bent niet vergeten, u wordt gekend!** Ook al voelt u zich soms alleen en verdrietig op uw kamer, ook al is uw wereld kleiner geworden, er is iemand die uw naam kent! Jezus is niet een verre God, maar de Opgestane die naast ons komt staan in onze 'tuin' van verdriet. De muren van ons (verpleeg)huis zijn niet het eindstation. Er wacht een Vaderhuis waar de zon niet ondergaat, waar 't nooit meer donker is dankzij Christus, ons Licht.

Verdriet en vreugde kunnen hier op aarde tegelijk aanwezig zijn, ook met een feest als Pasen. Toch is er een wissel omgezet, die het verdriet van nu kan verzachten. Te midden van onze tranen breekt de glimlach van de hoop en vreugde door. Dat is het goede nieuws van Pasen: door Jezus' opstanding staan wij ook eens op. "*Als wij delen in Jezus' dood, zullen wij ook delen in zijn opstanding.*" (Romeinen 6:5)

Maria vertelt de leerlingen: "*Ik heb de Heer gezien!*" Ze zegt het ook voor ons. Laten wij ons optrekken aan haar getuigenis. En zeg het met haar: "**Mijn Heer en Meester!**" Vertrouw erop dat Jezus ook ónze naam kent en ons op de laatste dag zal roepen naar zijn rijk, waar alle tranen van de ogen gewist worden.

Amen

2^e lied: Dode doeken (Jan Pieter Kuijper, op www.dichtbijdebijbel.nl/teksten/dode-doeken)

Op de melodie van *O hoofd vol bloed en wonden*, o.a. Weerklank 157

- 1 Ik keek bedroefd naar binnen / of ik mijn Jezus zag.
Het opgerolde linnen / was alles wat er lag.
‘Wie heeft Hem weggenomen; de Heer ligt hier niet meer!
Is er een dief gekomen? / Waar is mijn dode Heer?’
- 2 Mijn trieste woorden leken / te sterven in het graf.
Ik zag van Hem geen teken, / leeg keerde ik mij af.
Ik wierp mijn wanhoopsvragen / blind voor de tuinman neer:
‘Hebt u Hem weggedragen? / Waar is mijn lieve Heer?’
- 3 ‘Maria!’ - ik herkende / mijn Meester aan zijn stem.
Met heel mijn wezen wendde / ik mij meteen naar Hem.
Mijn naam, zijn levensteken - / Hij was het echt, mijn Heer!
De **dode doeken** spreken / het laatste woord niet meer.

Andere liedsuggesties voor bij deze overdenking:

Jezus leeft, en ik met Hem (LvdK 277); *God dank! Laat iedereen het horen* (ZG 155/Weerklank 172)

Sela: Met Christus opgestaan

Tekst & muziek: Arnold Dekker, Mirjam Kerkhof-de Jager © 2026 Stichting Sela Music

Schep in mij, o God,
een hart op U gericht;
een geest, die weet wat waarheid is;
wat donker is, wat licht.

Zo vaak afgeleid
door stemmen om mij heen,
die zeggen wat belangrijk is;
wat waarde heeft, wat geen.

Maar telkens als ik dwaal,
roept U mijn naam;
wijst U mij weer op Christus:
geheim van mijn bestaan.

*Met Christus gestorven;
met Christus opgestaan;
met Christus verborgen in God.*

Vader, dank U wel;
dit wonder kleurt de dag:
dat ik met Christus leef;
bevrijd van elke aardse macht.

Help mij U verstaan,
die steeds weer tot mij spreekt;
met hemelse aanwezigheid
mijn wereld binnenbreekt.

*Met Christus gestorven;
met Christus opgestaan;
met Christus verborgen in God.*

